

# Το Άουσβιτς, σήμερα...

■ Γράφει ο Γιώργος Α. Λεονταρίτης

**Η** επέτειος της απελευθέρωσης όσων ζωντανών-νεκρών είχαν απομείνει στο Άουσβιτς, όταν μπήκε μέσα ο σοβιετικός στρατός, ξανάφερε στη μνήμη τη φρίκη του ναζισμού. Κάποια ντοκιμαντέρ της εποχής ζωντάνεψαν την κόλαση που δεν μπορούσε να χωρέσει ο ανθρωπίνος νους.

Όμως, οι επετειακές αναφορές έμειναν εκεί, μέσα στα πλάνα του στρατοπέδου, χωρίς να δοθεί η προέκταση του θέματος, για οποίο κανείς δεν τολμά να κάνει λόγο. Πρώτα απ' όλα, θα πρέπει να παρατηρήσουμε, πόσο εύκολα ξεχνάει ο κόσμος την απίστευτη τραγωδία. Ο μεγάλος ατιμώρητος ένοχος, ήταν η Γερμανία, και θα αναλύσουμε στη συνέχεια αυτό το σημείο. Πάντως, λίγα χρόνια μετά το τέλος του Β' Π.Π., κυρίως η Αμερική, αλλά γενικότερα η «Δύση», έβαλαν τις σκοπιμότητες πάνω από τον ναζιστικό εφιάλτη. Διότι, με αφορμή τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» και τον ψυχρό πόλεμο, όλες οι προαναφερόμενες δυνάμεις, αποφάσισαν να κλείσουν βιαστικά το κεφάλαιο του Β' Π.Π. και άρχισαν να βοηθούν τη Γερμανία να ανασηκωθεί από τα ερείπια. Λέμε η Γερμανία, και εννοούμε τη Δυτική, αφού η Ανατολική βρισκόταν υπό τη σοβιετική κηδεμονία. Και ορθώς βρισκόταν. Κι απετέλεσε λάθος πολλά χρόνια αργότερα η επανένωση αυτής της χώρας. Αλλά, όταν έγινε η επανένωση, ήταν η ώρα της πληρωμής των λαθών του κομμουνισμού, τα οποία εκμεταλλεύτηκαν οι «Δυτικοί». Δηλαδή κατά βάθος ο καπιταλισμός στοχεύει να ξαναστήσει το «γερμανικό όραμα», υπό άλλη μορφή, αλλά με την ίδια προοπτική. Θα τα δούμε αυτά.

**ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΟΛΕΘΡΙΟ ΣΦΑΛΜΑ** την ανασυγκρότηση της Γερμανίας από τις ΗΠΑ κυρίως, διότι ευθύνη για την κυριαρχία του ναζισμού φέρει κατά μέγιστο ποσοστό και ο γερμανικός λαός. Κι εξηγούμεθα: Προ και κατά τον Β' Π.Π., ο φασισμός είχε μεγάλη έκταση. Αλλά, στην Ιταλία ή στην Ισπανία, δεν έφερε ευθύνη ο λαός. Μπορεί τα φασιστικά κόμματα να ήσαν ισχυρά, αλλά υπήρχε και ισχυρό αντιστασιακό κίνημα. Οι Ιταλοί αριστεροί συνέλαβαν τον Μουσολίνι και την ερωμένη του, και τους κρέμασαν σε δημόσια θέα, ακριβώς για να δείξουν την αντίθεση του λαού στον Ντούτσε. Κι όταν οι σύμμαχοι κατέλαβαν την Ιταλία, ο λαός τους υποδέχθηκε σαν ελευθερωτές. Στην Ισπανία, ο εμφύλιος απετέλεσε μία εποποιία του αντιφασιστικού μετώπου. Νίκησε και κυβέρνησε για χρόνια ο Φράνκο, αλλά ο λαός έμεινε στη συντριπτική πλειοψηφία του αντιφασιστικός.

Στη Γερμανία, δεν συνέβη το ίδιο. Οι αντι-



χιτλερικοί, αποτελούσαν ισχνή σιωπηλή μειοψηφία. Ο γερμανικός λαός, αποδέχθηκε τον Χίτλερ και το σύστημά του. Στις δημόσιες εμφανίσεις του, ο αρχηγός του Γ' Ράιχ γινόταν δεκτός με παραλήρημα ενθουσιασμού. Τον πίστεψαν και τον θεοποίησαν. Οι Γερμανοί λειτουργούν σαν ρομπότ. Η έννοια της τυφλής πειθαρχίας είναι θρησκεία για τον Γερμανό. Και το αίσθημα της «ανωτερότητας» έναντι όλων των άλλων λαών, που τους εμφύσησε ο Χίτλερ, ανταποκρινόταν στην ψυχοσύνθεση των πολιτών. Όταν έπεσε το Γ' Ράιχ, οι Γερμανοί αισθάνθηκαν ταπεινωμένοι. Έκλεισαν το στόμα τους, αλλά άρχισαν να καταστρώνουν σχέδια για το μέλλον. Όταν εκείνα τα χρόνια οι επισκέπτες στη Γερμανία ρωτούσαν τους κατοίκους πού βρίσκονταν τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ήταν χαρακτηριστικό ότι εκείνοι έκαναν ότι δεν καταλάβαιναν, ότι δεν γνώριζαν, ότι δεν είχαν ακούσει τίποτα. Η στρατηγική των Γερμανών παρέμεινε ίδια επί αιώνες. Ο Κάιζερ, ο Χίντενμπουργκ, ο Χίτλερ, ο Έρχαρτ, ο Στράους, ο Αντενάουερ, η Μέρκελ και ο Σόιμπλε, αποτελούν αλυσίδα, η οποία –δυστυχώς– πέτυχε τους προαιώνιους στόχους επί των ημερών μας, κι έγινε αλυσίδα δουλείας για τους λαούς. Ο ολοκληρωτισμός, που παλιά εκφράστηκε με τον ναζισμό, τώρα «εξελίχθηκε», πήρε άλλη μορφή, «εκσυγχρονίστηκε» με την Ευρωπαϊκή Ένωση! Την παλιά μορφή που ήθελαν να δώσουν στην Ευρώπη, ηγεμόνες και δικτάτορες, την επέβαλαν τώρα, με υπερόπλο το κοινό νόμισμα, το ευρώ.

**ΠΡΟΤΟΥ ΟΜΩΣ ΦΘΑΣΟΥΜΕ** στο σημείο να αναφερθούμε στον τρόπο με τον οποίο η γερμανοκρατία (συνώνυμη με τον άκρατο καπιταλισμό) επανήλθε, πρέπει να γυρίσουμε λίγο στο παρελθόν. Η Ελλάδα πληρώσε κι αυτή βαρύ φόρο αίματος από τη ναζιστική κατοχή. Και είναι δίκαιο να

μνημονεύσουμε το γεγονός ότι από τους 62.700 Εβραίους της προπολεμικής Ελλάδας, επέζησαν της εξοντώσεως μόλις 10.000. Η άλλοτε ακμάζουσα εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης, με τους 56.000 κατοίκους της, έχασε το 96%. Και οι παλιές εβραϊκές κοινότητες των Ιωαννίνων, της Κέρκυρας και της Ρόδου, σχεδόν εξαφανίσθηκαν. Όλα αυτά δίπλα στις μυριάδες εκτελέσεις και στο λουτρό αίματος των Ελλήνων χριστιανών, αφού οι ναζί δεν έκαναν διακρίσεις για τους εχθρούς των. Είναι άξιον προσοχής, ότι οι ιταλικές αρχές κατοχής στην Ελλάδα, προσπάθησαν να διασώσουν Εβραίους, κι αυτό δείχνει τη διαφορά νοοτροπίας, για την οποία κάναμε λόγο προηγουμένως, μεταξύ Ιταλών και Γερμανών. Από τον Απρίλιο του 1941 μέχρι του Ιουλίου 1942, Έλληνες και Ισραηλίτες μοιράστηκαν τα δεινά της κατοχής. Κατόπιν η κοινή μοίρα ακολούθησε διαφορετικούς δρόμους. Οι Εβραίοι συμπολίτες ανήλθαν τον δικό τους Γολγοθά: Τάγματα αναγκαστικής εργασίας, και τον Φεβρουάριο του 1943 η συγκέντρωση των Εβραίων της Θεσσαλονίκης στο διαβόητο στρατόπεδο Χιρς. Μεταπολεμικά, λόγω οικονομικών σκοπιμοτήτων, οι κυβερνήσεις της ΕΡΕ έκαναν τα «στραβά μάτια» για τους Γερμανούς εγκληματίες πολέμου που υπήρχαν ακόμα και μέσα στα επίσημα κυβερνητικά γερμανικά πόστα, και στο ΝΑΤΟ. Μιλιά για τις γερμανικές αποζημιώσεις. Τον αλήστου μνήμης Μαξ Μέρτεν αφού τον «δικάσαμε» εδώ, τον στείλαμε στην πατρίδα του για να ζήσει ελεύθερος. Υπήρξαν κι άλλοι πολλοί όπως ο Κόλβες, κ.ά. Στη Βουλή του 1960 μνημιώδεις έμειναν οι αγορεύσεις του Προέδρου της ΕΔΑ Γιάννη Πασαλίδη και του Προέδρου της «Δημοκρατικής Ενώσεως» Ηλία Τσιριμώκου, για τη συμπεριφορά της κυβερνήσεως της ΕΡΕ έναντι όχι μόνο των παλαιών εγκληματιών πολέμου, πολλοί εκ

των οποίων είχαν επίσημες ιδιότητες, αλλά και για την ανοχή στην ειδική γερμανική παρουσία στην Ελλάδα. Εάν μελετήσουμε τις αγορεύσεις εκείνες των δύο ηγετών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι απεδείχθησαν προφητικές. Κι ο Τσιριμώκος είχε επισημάνει ότι η κυβέρνηση Καραμανλή κατέφευγε στο ΝΑΤΟ για να δικαιολογήσει και μερικές παραχωρήσεις προς τη Γερμανία.

**ΑΣ ΕΛΘΟΥΜΕ ΟΜΩΣ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ.** Οι λαοί ξεχνούν πολύ εύκολα. Δεν κατάλαβαν ότι η γερμανική αντίληψη και κηδεμονία επανήλθε για να πάρει τη «ρεβάνς» από τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Πέτυχε εύκολα τον στόχο του το Βερολίνο (και πίσω του ο διεθνής καπιταλισμός των τραπεζιτών) επιβάλλοντας το κοινό νόμισμα. Οι χώρες μόνες τους φόρεσαν τα δεσμά της δουλείας αποδεχόμενες αυτό το μέτρο. Η φτωχοποίηση των πολιτών και η επαναφορά του εργασιακού μεσαίωνα, έγιναν καθεστώς. Χώρα που στερείται εθνικού νομίματός καθίσταται αυτομάτως υπόδουλη. Τώρα έχουμε τους γερμανικούς «οικονομικούς φούρνους», όπου αφανίζονται εκατομμύρια πολιτών. Και για όλα αυτά τηρείται σιγή, για να μη θίξουμε την... «ευρωπαϊκή προοπτική»! Επιστρέψαμε στη δεκαετία του... 1770, όταν οι σχέσεις εργασίας στην Αγγλία, ρυθμιζόνταν από το μεσαιωνικό δίκαιο. Θα περνούσε πολύς καιρός για να γίνει κατανοητό, ότι σε μια οικονομία που στηρίζεται στον ελεύθερο ανταγωνισμό, και που θεμελιώνεται στην αρχή της απόλυτης ελευθερίας και λειτουργίας της, η παρέμβαση του κράτους στις σχέσεις κεφαλαίου και εργασίας, γίνεται για να υποκύψει η «εργασία», δηλ. η εργατική τάξη. Μόνο εάν το κράτος είναι σοσιαλιστικό, η εργατική τάξη μπορεί να αναπνέει ήσυχα. Αλλά η Ευρωπαϊκή Ένωση έθεσε πρώτο στόχο την εξόντωση και αχρήστευση του σοσιαλισμού. Κι αυτό το επέτυχε εξαφανίζοντας την Αριστερά. Στη θέση της οι ξένοι έβαλαν τυχοδιώκτες αργυρώνητους, αρχομανείς μηδενιστές που βρήκαν την ιδεολογική ταμπέλα της «Αριστεράς» κατάλληλη για να εξαπατήσουν τον λαό, και να περάσουν ευκολότερα τα ευρωπαϊκά «μέτρα» και τις απαιτήσεις των αιμοχαρών δανειστών.

Η νοοτροπία του Άουσβιτς σχεδόν 75 χρόνια μετά την αποκάλυψη της ναζιστικής θηριωδίας, καλύπτει πάλι τον ευρωπαϊκό ορίζοντα, με «εκσυγχρονισμένη» μορφή. Φυσικά, οι πολίτες διερωτώνται: Τι φταίμε εμείς για τη σημερινή τραγωδία; Την απάντηση δίνει από το βάθος του χρόνου, ο Μπέρτολτ Μπρεχτ: «Ακου λοιπόν: Είτε φταις είτε όχι, σαν δεν μπορείς άλλο να παλέψεις, θα πεθάνεις...».